

Doğrunun Mirası

Mesut Doğan

Bazen, cümleler aşırı cüretkar olabiliyor. İnsanın aklına geliyor ki bu satırları yazan bu noktaların neresinde? Derler ki, "önce lafa bakarım laf mı diye sonra söyleyene bakarım adam mı diye". Eğer söylenen laf doğru, söyleyen doğru adam ise dersimi alırım. Yok söylenen laf doğru ama söyleyen adam yanlış ise, söyleyene takılmam lafı dikkate alırım daha dikkatli olurum. Laf yanlış, söyleyen doğru bir adam ise yanlış anlamış olma ihtimalime karşı ne anladığımı lafı söyleyen doğru adamla tekrar konuşur doğrusunu anlamaya çalışırım. En nihayetinde hem söylenen laf yanlış hem de söyleyen yanlış adamsa geçer giderim. Siz de öyle yapın.

Yalan sevici keder coğrafyası Anadolu'da doğruyu söylemenin, doğruda sabit kalabilmenin, doğruyu söyleyene destek olmanın, ne hukuki, ne akademik, ne ahlaki, ne ekonomik, ne inanç ve malesef ne de vicdani olumlu bir karşılığı vardır. Tam tersi bu "enayiler " için bir cezai rayic var. Mahallerine göre farklı farklı ama mutlaka bedel ödüyor enayiler demiştik. Evet;

Eğer Kemalist bir mahallede iseniz, yobaz,

Eğer milliyetçi bir mahallede iseniz, vatan haini,

Eğer solcu, sol tandansta iseniz, emperyalist uşağı,

Eğer PKK, DHKP-C vs mahallesinde iseniz provakatör ajan,

Eğer muhafazakar bir mahalleden iseniz fitneci.

Bu bedeli ödemeyi peşinen göze almadan doğruyu söyleyemezsiniz. Bir kişi bedel ödemiorsa, ya sıra kendisine gelmemiştir ya da "doğrunun" tarafında değildir.

Doğruyu söylemeye görün, azıtıp birde doğruda ısrarcı olmayın hele, nush ile ve hemen *doğrucu Davut* yaparlar sizi de yedeğe alınırsınız. Nush ile uslanmadınız mı, tekdiren *kraldan çok kralcı* yapıverirler sizi de tribüne yollarırsınız. Baktılar ki sizin vazgeçeceğiniz yok tekdir ile de uslanmıyorsunuz, o zaman kötüdür hakkınız, stattan kovulursunuz. Her stattan kovulan doğru söylediği için mi kovuluyor bilmem, ama doğru söyleyenlerin tamamının stattan kovulduklarına şahitliğim vardır.

İnsanın, gördüğü ve bildiği doğruyu kabul edip o doğru istikametinde yol alabilmesi için; çıkarlarına ve heveslerine bağlılık, kibir, şartlanmışlık, zulüm gibi kendisini o doğrudan alıkoyan faktörleri de aşması gerekir.

Peki bunları bilmek ve göze almak *doğru* için yeterli mi? Hayır. Bu göze alış sadece bir ön koşuldur. İnsanda aşkın bir doğruyu görebilme ve doğruyu bilebilme kabiliyeti olabilir. Daha da ileri gidelim her defasında doğruyu görebilir ve doğruyu bilebilir de. Fakat bu gördüğü ve bildiği doğruyu kabul etmesi ve o doğru üzere eskilerin ifadesi ile amel etmesi, yaşaması o kadar da kolay olmaz. İnsanın, gördüğü ve bildiği doğruyu kabul edip o doğru istikametinde yol alabilmesi için; çıkarlarına ve heveslerine bağlılık, kibir, şartlanmışlık, zulüm gibi kendisini o doğrudan alıkoyan faktörleri de aşması gerekir.

Doğruyu söyleme konusuna bir parantez açalım. İnsan dilinin maalesef bir nezaket ve nezahet problemi her zaman var. Hele de akıl kör ve vicdan sağır olunca, bu kabalığı düzeltmek pek kolay olmuyor. *"Karıncayı "bile" incitmem deme, "bile" den incinir karınca. Söz söylemek irfan ister, anlamak insan."* diyerek başlasak ve dahi *"Oğul dedi, edep her türlü davanın üzerindedir. Ve insan ancak dili kadar edeplidir. Bilmediği kelimeler kadar edepli bildiği kelimeler kadar da edepsizdir. İnsan olan her hesabı aşarda kendi sözcüklerinin ağırlığı altında ezilir."* desek ve yetinsek esasında yeter de artar bile sanırım. İrfansız ve edepsiz dilden ve kalemden çıkan her kelime ile biri veya birilerinin kalbi kırılır ve hatta çoğu durumda mağdurların yıllarına mal olabilecek tahammülfersa yıkımlara sebebiyet verilir. İrfansız ve edepsiz bu dil ve kalem erbabının mühimmatı nedir? Bunu yazışmıştık: Yalan.

Eğer insan vazifesinin maksadına ulaşmak istiyorsa, gıdası aşktır, aşkın toprağı ise sıdktır yani doğruluktur.

Bir adım geri çekilelim ve önemine binaen tekrarlayalım; yalan bizatihi kendisi gerçeğin inkarı olduğu için zulmün de önde gidenidir. Bu zulüm, insanı gördüğü ve bildiği doğrudan alıkoyar. Sadece aşk ile yapılan işler başarılı ve bereketli olur. Başarı hikayelerinde tek ortak nokta budur. Yaptığı işe aşk ile sarılmak. Eğer insan vazifesinin maksadına ulaşmak istiyorsa, gıdası aşktır, aşkın toprağı ise sıdktır yani doğruluktur. Tersten söylersek, sıdk olmadan aşka, aşk olmadan da vazifenin maksadına varılamaz. Öyle kolay değil doğruyu söylemek.

Yalanın bu yakıcı yıkıcılığına rağmen, Anadolu insanının son bir şansı daha var bugün. Kendi

yerli ve milli coğrafyasında, doğruyu seçen ve doğrudan sebat eden, şimdilerde tü kaka deyip kıydıkları, öz be öz evlatları, kumandanları, harbiyelileri, bahriyelileri ve teyyarecileri var. Vatanın sadık bu evlatları, uğradıkları gadre rağmen, geri kalan herkesin de hayrına gönüllü olarak bu bedeli ödediler, ödüyorlar ve belli bir süre daha ödeyecekler. Kimi, canıyla, kimi hapiste, kimi gurbette ve daha bilmem kimileri nerelerde.

İşte bu gönüllü ödenen bedel neticesinde, sadece biz askerler değil *büyük yalan* ile mağdur edilmiş her mahalleden yüzbinlerce insan, yalan sevici keder coğrafyasına "*doğrunun yüceltilmesi gerektiğini*" miras bırakacaklar. Paha biçilemez miras bu vatanın öz evlatlarının, kendi suikastçilerine bir armağanı olacak. Zindanlardan, gurbetlerden ve bilmem nerelerden semaya gönderdikleri sessiz çılgınlıkları sayesinde.